SVARTA HANDEN

ROMAN AF C. F. RIDDERSTAD.

En lätt rodnad af förtrytelse lekte på Fersens kinder.

— Besinnen eder, ropade han, besinnen...

— Nej, nej, nej! svarades det från alla håll. Nej, nej, nej!

Men genom detta sorl skar sig med stark, ljudande stämma också Mannerheims ord:

— Kronprinsen har icke dött en naturlig död, förklarade han, man har afsiktligt förkortat hans lif. Ve öfver fäderneslandets fiender!

Detta utrop förminskade icke, utan ökade oväsendet.

— Ja, ja, skrek man, han är förgiftad; vi skola hämnas honom!

Och hvar och en, som hade en värja vid sin sida, lade sin hand på dess fäste.

— Lugnen eder, mina herrar, bad Fersen ännu en gång. Låten icke ögonblickets uppbrusning förvilla er; betänken, hvad I gören! Det är icke passionerna, som skola afgöra en nations öde, utan det kloka statsmannaförståndet. Tagen saken i närmare öfvervägande, innan I besluten er. I hafven uti kronprinsen Carl Augusts lika hastiga som oförutträkta bortgång sett, huru mycket man kan bygga på mänskliga beräkningar. Låten detta blifva er en lärdom, och sträcken icke ut er enskilda hämd och ovilja längre emot den fallna dynastien, än förnuft och förstånd kunna medgifva, på det att ej den dag må komma, då en högre makt än den mänskliga torde nedstiga och fördömande ropa till hvar och en af eder: ve dig! Jag lämnar er nu, mina herrar; och hurudan utgången än må blifva, skall jag vara beredd på allt, glad och tillfredsställd att jag på detta öppna sätt bemött eder och uppfyllt en kär plikt emot mitt fädernesland.

Med en kort, afmätt och stolt bugande rörelse på hufvudet ville Fersen aflägsna sig, under det att alla iakttogo en ännu uppmärksam ställning, då salen på en gång genombäfvades af en stämma lika dof och djup som öfverraskande.

— Ve dig! ljöd det genom rummet.

Fersen såg sig omkring, men upptäckte ej någon, hvilken han kunde anse hafva uttalat dessa ord.

Det var, som om en högre makt slungat dem ned öfver hans hufvud, och han kunde icke förklara för sig själf det underbara intryck, som de gjorde.

Klubbens medlemmar sågo öfverraskande på hvarandra, liksom ville de säga: var det du, som talade — icke var det jag.

Mannerheims panna lade sig i djupa rynkor. Månne, frågade han sig själf, det var Fersens hotelse, som redan bestraffades ofvanefter?

En del blickade upp emot taket, en annan ned emot golfvet; några stirrade omkring sig åt sidorna.

Ingen kunde förklara: hvarifrån rösten kommit, ehuruväl alla hört den och ännu i sina hjärtan tyckte sig förnimma, huru den djupa stämman ropade sitt: "ve dig!"

Utan att sänka sitt hufvud, aflägsnade sig Fersen.

DÅ Falk anlände till hufvudstaden, ämnade han genast enligt sitt löfte begifva sig till Mannerheim; men på vägen mötte han Ankarsparre, som då kom ifrån Fersen.

Falk omtalade för sin vän det ärende, han åtagit sig, och då Ankarsparre, som insåg den politiska vikt, underrättelsen om prinsens död ägde, öfvertalade Falk att med sig först uppsöka Fersen, hvilket äfven skedde. Och det var i anledning däraf som Fersen, under ingifvelsee af Vauvenards nyss förut slutade samtal, beslöt sig till besöket på Castenhof.

Den hotande rösten, som så mycket öfverraskat de andra, hade gjort föga intryck på Falk. Hans hjärta var i allmänhet icke fallet för öfverrumplingar, och dessutom tog han världen alltför prosaiskt, för att inbillningen skulle kunna skena bort med hans förnuft.

Däremot kände sig Ankarsparre på det lifligaste uppskakad af hotelsen. Ännu inte fullkomligt återställd efter sin duell med Ros, var han ganska mottaglig för djupare känslor. De besynnerliga omständigheter, hvari han under loppet af de senare veckorna varit försatt, hade ökat nervretligheten hos honom.

Blekare än han inträdde i mannerheimska klubben, lämnade han den; Falk kände hans arm darra under sin. Bekymrad blickade han på honom, och han såg då, huru en feberrodnad brann på hans kind.

En häftig, orolig strid syntes föregå inom honom.

— Ers excellens, yttrade Ankarsparre, då de intagit sina platser i vagnen, och ekipaget aflägsnade sig från Gustaf Adolfs torg, jag har en stor forsummelse att afbetja hos er.

Fersen och Falk sågo undrande på honom.

— En stor fara synes hota eller förestå oss båda, ers excellens. Jag känner med säkerhet, att den nästan lurande nalkas oss med hvarje dag allt närmare och närmare, och fruktar, att vi icke kunna undgå den. Den vidgar sitt svalg i det djupaste mörker så vidsträckt omkring oss, att vi icke se käkarne, icke se skärtänderna, men de äro rundt omkring oss och under oss. Sedan några dagar har jag känt den hand, som tillskref oss de där hotande, om hämd talande lapparne.

Fersen blef uppmärksammare.

Ankarsparre tystnade ett ögonblick, liksom förlägen öfver hvad han hade att säga; därefter såg han åter upp, öppet och manligt.

— Jag älskar, ers excellens, älskar med en brinnande, oemotståndlig, förtärande hänförelse — hvilken? Ack, ers excellens, dottern till den man, som svurit vårt fördärf.

— Och namnet på denne man? erinrade Falk.

— De la Vauvenard! svarade Ankarsparre.

Fersen var icke den, som var rädd för en hotelse, då det gällde hans egen person; men man såg icke desto mindre en ryckning i hans ansikte, då Vauvenards namn nämndes. Ehuru han, upptagen af underrättelsen om kronprinsens död, nästan alldeles bortglömt de uppträden, som bitintills passerat, och i hvilka Vauvenard spelat en roll, flög likväl en känsla af obehag genom honom, då han hörde såsom sin hätskaste fiende nämnas en person, hvilken han till en del ansett såsom sin vän.

— Vauvenard? upprepade han.

På en gång stod ett minne fullkomligt klart för honom.

— Ett ord, Ankarsparre, yttrade han. Då jag till följd af Marie Antoinettes misslyckade flykt, hals öfver hufvud nödgades lämna Frankrike, stannade du kvar, för att, om möjligt, söka rädda hvad räddas kunde.

— Det är sannt, ers excellens; men mina bemödanden voro fåfänga.

— Du medförde dock ifrån platsen ett minne, det sista jag äger af henne.

— En näsduk doppad i hennes blod, ja.

— Du stod vid hennes schavott.

— Alldeles, ers excellens; då hennes hufvud föll, störtade jag fram.

— Man tillfångatog och inspärrade dig.

— Visserligen! Man undersökte mig, man afklädde mig, man synade mig...

— Du har ett märke, tecknadt på vänstra sidan af ditt bröst: ett kors och tvenne öfver hvarandra lagda värjor.

— Ers excellens känner...

— Vauvenard har berättat mig det. Då du doppade din näsduk i den oförgätligas blod, stod han vid din sida.

— Min gud, utropade Ankarsparre, hur vet han — Ah, hvilken kan denna människa vara? Jag fruktar honom — och likväl älskar jag hans dotter. Kunde jag allenast öppet uppträda och bekämpa honom; men kärleken afvapnar mig!

Falk hade med det största deltagande följt samtalet. Vid frågan om märket på Ankarsparres bröst ökades ännu mera hans uppmärksamhet.

— Men detta märke, hvad skall det betyda? frågade Fersen.

— Berätta du, Falk, bad Ankarsparre.

— Ers excellens, yttrade Falk, afven jag bär samma teckning på mitt bröst. Saken är följande: vi voro unga, och redan tidigt hyste Ankarsparre mycken vänskap för mig. Vår första uttvardsgång stundade. Intet i lifvet mäter sig med det intryck, som denna heliga akt gör på ett ungt sinne. Af barnslighet eller af vänskap eller kanske också af religiöst svärmeri, ristade vi då ett kors, till åminnelse af dagens betydelse, på vår vänstra sida, tätt öfver där våra hjärtan klappade; och såsom en sinnebild af oss själfva och det försvar, vi svuro att alltid skänka hvarandra, förvandlade vi korset till tvänne korslagda värjor.

Ankarsparres bröst häfde sig högt.

— Allt, hvad jorden ägt dyrbart för mitt hjärta, har jag förlorat, sade Fersen, jag kan ej förlora någonting mera, som jag skall beklaga. Mitt lif ligger i Guds hand. Vauvenard kan icke skada mig. Det gifves ej mer än ett medel, som kan afvapna våra ovänner; det är vår vänskap. Jag har nyss sökt afvapna mina politiska motståndare; ett handslag är mycket värdt, gifvet i en rätt stund. Jag skall på samma sätt söka afvapna Vauvenard. Skänk icke bort, mina unga vänner, er vänskap är hvar och en; spar den tills den behöfs.

Fersen hade varit mycket med i världen, mer än de tlästa; men han kände den ändock föga. Han hade studerat mera dess ljusa än dess mörka sidor; hans aldrig vacklande förtroende till sig själf vittnar därom.

Ekipaget stannade nu vid det fersenska palatset, och de samtalande skildes åt.

Inom mannerheimska klubben hade det under tiden gått stormigt till. Man hade räkat i osämja om den plan, som partiet borde utstäka för sitt handlingssätt. Icke utan svårighet lyckades det Mannerheim att slutligen vinna gehör för sina åsikter. Emellertid förblefvo, här som annorstädes, de personliga, de enskilda intressena de svåraste att sammanjämka, framför allt, då fråga uppstod om förhållandena emellan den gamla, detroniserade dynastiens hofparti och det för dagen herskande.

— Fersen, Fersen! ropade man, och allt vittnade om att oviljan mot honom var långt häftigare än förut.

Fersen trodde sig ha ådagalagt ett drag af ädelmod; men här ansåg man det som ett drag af högmod, och man kände sig endast förolämpad. Han hade haft för afsikt att visa dem, till hvilka offer han var beredd, om de ville förena sig med honom; men här betraktade man hans handling såsom ett talande bevis på huru långt han i känslan af deras ögonblickliga nederlag skulle kunna gå för genomdrifvande af sina afsikter. Om han därför nu mera än någonsin syntes dem farlig, beslöto de också att vidtaga sådana mått och steg, som skulle göra honom fullkomligt oskadlig.

I Mannerheims blick lyste en glödande eld, denna eld var kanske den första gryende, blodiga morgonstrålen till Fersens undergång.

— Hvem är orsaken till kronprinsens död? ropade man.

— Är det icke en fasansvärd plan, anlagd af...

— Af hvilken, af hvilken? frågade man.

Mannerheims ögon tindrade allt högre; men denna glans slocknade på en gång, då en röst, lika oförklarlig nu som förra gången, svarade med ett öfver dem susande framhviskadt ord:

— Fersen!

Men tystnaden blef icke så långvarig nu som förra gången.

— Det är Fersen! utropade man och sprang upp från sina platser, ja, ja, det är han!

Endast Mannerheim satt stilla.

— Förhasten eder ej, yttrade han. Hvad Fersen gjort eller icke, känna vi ej. Låtom oss ej befatta oss med undersökningar, än mindre med anklagelser. Det finnes något i allt detta, som ändock är tillräckligt att göra honom fullkomligt oskadlig för oss, och må vi stanna därvid.

— Och det är?

— Det är den allmänna misstanken. Den skall ryska ned honom från hans glimmande höjd, undergräfva nationens förtroende till honom, berövа honom hans inflytande. Jag ser in i framtiden. En dag kommer, då kronprinsen skall begrafvas. Såsom riksmarskalk åligger det Fersen att då officiera. Låtom oss rätt använda detta ögonblick, och Fersen skall icke sedan förmå att med sitt inflytande bestämma öfver det nästa tronföljarevalet, utan detta inflytande skall förblifva vårt.

Mannerheim ägde en för stor karaktar, för att hata eller egentligen frukta; men han var en djuptänkande politisk personlighet, som med catoniskt allvar älskade sitt verk, 1809 års konstitution, och då de öfriga hans vänner af omtanke för egna intressen fruktade den afsatta konungagrenens återkomst, fruktade han därför icke för sin enskilda del, utan för möjligheten, att en sådan hvälfning skulle berövа landet frukterna af den konstitutionella frihet, som hans skarpsinnighet och allvar både tänkt och gifvit det. Förstod likväl hans eget parti honom någonsin rätt? Vi lämna frågan obesvarad. Säkert är, att han alltför väl förstod partiet.

Nödvändigheten bjöd honom att göra hofvets alla intriger oskadliga, och han fann ej något annat medel, än det han nu angifvit eller antydt.

Vi torde få se, om han kände världen bättre än Fersen, ehuru han studerat kanske mera dess mörka sidor än de ljusa.

Mannerheims åsikt anslog.

Sorlande röster af bifall höjde sig åter.

— Han skall förolämpas! ropade man.

— Offentligt förolämpas! yttrade en annan.

— Man skall visa honom, huru obetydlig han är, då folket talar.

— Han skall icke mera, såsom i dag, med öfvermodig stolthet våga uppträda midt ibland oss och tillkasta oss sina vänskapsförslag med samma oförsynthet, som den rike mannen i evangeliet tillkastade den fattige Lazarus skrädet af sitt öfverflöd.

— Han skall...

— Dö! ljöd åter dof och oförklarlig den osynlige talarens stämma midt ibland dem. dö!

Ordets betydelsefulla mening, stämmans djupa ton, ögonblickets viktiga egenskap, allt bidrog att stegra intrycket.

När åskan går, tystnar fåglarnes kvitter; endast stormen tystnar ej. Passionernas storm tystnade ej häller i de närvarandes bröst; men ordet dogo på deras läppar.

Mannerheim sänkte sitt hufvud.

Läsaren har trohigtvis gissat, från hvems läppar de tre gånger uttalade, högtidligt ljudande orden utgått.

Vauvenard hade icke ett enda ögonblick lämnat synröret. Med sitt brinnande hat till Fersen, sin alltid vakande uppmärksamhet på landets politiska ställning, var det honom omöjligt att motstå begäret att förvandla synröret till ett språkrör, och tillropa de i klubbrummet befintliga en och annan af de tankar, som brande i hans själ. Kronprinsens död hade inspirerat honom med nya planer, smickrande för hans höjelser.

Man skulle ha hört, huru hans hjärta klappade, sett, huru hans tankar brunno, känt, huru blodet lopp som en glödande lava genom hans ådror, och man skulle ha förstått, att denne man ägde nog kraft och hufvud att, ehuru själf stående utom alla partier, behärska och begagna dem för sina ändamål.

Vi hafva sett det intryck, Vauvenards första genom språkröret uttalade ord gjorde på Ankarsparre. Det är icke otroligt, att han igenkände rösten, eller åtminstone anade, ifrån hvilken den kom.

SJETTE KAPITLET.

Förtroenden af hvarjehanda slag.

De båda vännerna — Ankarsparre och Falk — hade åter blifvit förenade — med hvilka känslor slöto de sig icke till hvarandra! Kärleken är en afgrund af suckar, af outredda, ehuru icke därför mindre mäktiga känslor; vänskapen är en solbelyst höjd, omsväfvad af friska vindar, omgifven af en hälsosam atmosfer. Kärleken gör ofta våra hjärtan melankoliskt sjukliga; vänskapen gör dem alla friska. Huru tillfredsställda, huru nöjda, huru med allting belåtna och glada kände ej Ankarsparre och Falk sig äfven nu, då de kastade sig i hvarandras armar, blickade in i hvarandras ögon och där läste återseendets ömsesidiga fröjd!

Mycket hade de äfven att förtro och berätta hvarandra. Falk utbredde sig om affärerna och visade, hvilka lyckliga framsteg dessa gjort, i samma mån, som han infört ett äfven för arbetarne mera lyckliggörande system och förvandlat dem ifrån blott slafviskt laglydiga redskap i inspektorernas händer till arbetande vänner, som med nöje och utsikt af egen ökad förkofran omfattade sin husbondes intressen. Ankarsparre hörde honom gärna; den praktiske mannens vältalighet aflägsnade ifrån honom för ett ögonblick många af de bekymmer, som på den senare tiden sänkt sik liksom en tung och tryckande dimma ned öfver hans själ. Men det var nu hans tur att anförtro vännen, hvad som passerat under hans frånvaro. Och alltsom han berättade, försvann ur deras sinnen mycket af den glada trefnad, hvilken Falks beskrifning väckt. Falk insåg snart de mörka, hotande bekymmer, som spunnit sitt nät omkring Ankarsparre, men fruktade likväl mindre för dem, än för den om icke fullkomligt vacklande obeslutsamhet, dock till melankolisk sjuklighet gränsande sinnesstämning, hvari Ankarsparre synbarligen blifvit försatt.

Känslan af att vara förföljd, af att vara hatad, rubbar lugnet i min själ — jag hatas, jag, som numera kämner, att jag är skapad blott för att älska — o, det förtär mig!

— Lugna dig, bad Falk. Jag inser hela den väfnad af intriger, som omger dig, och åtager mig att reda dig därur. Ditt hjärta har i alla tider varit herre öfver ditt förstånd, då däremot mitt förstånd alltid behärskat mitt hjärta. Denna omständighet ger mig nu ett stort öfvertag öfver dig. Bry dig således icke vidare om att grubbla, utan öfverlämna åt mig att leka med dina motstandare.

Ankarsparre besvarade icke genast Falks ord; han tycktes betänka sig.

— Alla omständigheter, anmärkte han slutligen, äro af den mest omtåliga natur. Det är med Anges far, med min egen mor och bror, som jag har att göra.

— Du har rätt, man måste gå till väga med den största försiktighet. Jag har likväl ännu aldrig funnit någonting så rasande, att icke det gifvits något medel, hvarmed man kommit till rätta därmed. Hvad jag redan tydligt inser, är att man oförröjligen måste taga Konrad för hufvudet; och Pistol skall i det fallet blifva mig en god hjälp. Jag vill uppsöka honom. Uppslagsändan till en plan måste sökas där.

Henrik inträdde i detsamma.

Då han fick se vännerna arm i arm, stannade han och stirrade förvånad på dem. Han hade icke sett Falk förut.

Falk märkte hans förundran.

— Hvarför stirrar du på oss? frågade han.

Gossens blickar irrade ännu ifrån den ene till den andre.

— Aha, skämtade Falk, han vet icke hvilken af oss två är du. Nå nå, min gosse, om du ser rätt efter, är din herre åtminstone för närvarande blekare än jag. Sjukdomen har tärt honom, då landtluften friskat upp mig.

Henrik svarade icke; han vände sig genast till Ankarsparre.

— Någon är här, yttrade han.

Detta var ett talesätt, som Ankarsparre anbefallt gossen, då en viss person besökte honom. Vid Henriks underrättelse ljusnade hans ansikte, öfverstrålad af lif, glädje och hälsa.

Henrik aflägsnade sig.

— Hvem är här? sporde Falk.

— Hon, genmälde Ankarsparre.

Pannan glänste af tillfredsställelse.

— Hvilken?

— Ange! Jag skall presentera dig för henne — dock nej, icke nu. Det faller mig något in, vår likhet skulle kunna förskaffa oss en glad stund. Ja, ja — således icke nu — Men i alla fall, du skall få se henne — följ mig!

Falk märkte på hans häftiga rörelser, på den ökade litligheten i hans sätt att uttrycka sig, att kärleken hade djupt gripit in i hans hjärta. Desto nödvändigare var det för Falk att vaka öfver honom.

De inträdde i blomsterrummet. Vällukten af en hel värld af blommor doftade, man kunde nästan säga, skönhet och kärlek mot dem. Men för Falk, som hälst trifdes i den öppna, fria, af stora och enkla uttryck besjälade naturen, var det dock för litet. Det var ett glittrande filiframsarbete allt detta; han älskade mera hvarje parti, än det hela.

Ankarsparre förde honom till spegelramen framför ingången.

Midt för spegelinfattningen stod på en hvit marmorfot en trefärgad vinda — conculvulus tricolor — med klocklika, i öfre kanten vackert blå, på midten hvita, mot fästet gula blommor.

Ankarsparre böjde åt sidan en klase af dem, och Falk märkte där bakom en öppning eller en genomskinlig, klar fläck på spegelglaset.

Han lutade sig ned.

Ankarsparre hade sin ögon fästa på honom, för att iakttaga, hvad intryck synen skulle göra; men det är omöjligt att beskrifva den glada öfverraskning, som ögonblickligt afspeglade sig i Falks drag.

Ett utrop var nära att klinga från hans halföppnade läppar.

— Tyst, hviskade Ankarsparre och aflägsnade sig ifrån honom åt korridoren, bekant för läsaren sedan Ange drog sig tillbaka genom den, då Vauvenard vid ett föregående tillfälle var nära att öfverraska henne.

Den syn, som Falk såg, var i högsta grad intagande.

Ange var nyss anländ; men hon hade redan kastat utaf sig sitt lätta sidensarge-öfverplagg och frigjort lockarne från den fängslande hufvudbonaden, samt aftagit sina ytterkängor.

Nittonårig skönhet, blomstrande af oskuld och behag, mötte hans blick. Hennes hufvud hvilade liksom tänkande i den alabasterhvita, mjuka handen; det var en yppig ros, som tänkte, en stjärna af hänförande glans, som drömde, lutad mot en liljas blad. Hon hade tagit plats i en soffa, och armen hvilade mot en purpurröd, svällande sammetsdyna. Nedom den i enkla draperier fallande klädningen framstack en fot, kläd i hvitt siden. Det var en svanunge, så liten, som om den nyss sett dagen. Nu rörde den sig något. Rörelse egde en stampande betydelse, och ändock var den så mjuk, som om den i stället klappat eller smekt golfvet. På samma gång spelade ett leende öfver friska läppar och ur strålande ögon. Var det hjärtats väntande otålighet eller en sylfidisk själs små funderingar, som omedvetet framkallade dessa lätta, flyktiga förändringar? Det föreföll Falk, som om en solstråle glidit öfver en värld af intagande, älskliga drömmar i hennes inre. Nu hördes ett ljud från ena sidan af rummet. Hon spratt till. Utan att veta det själf, förde hon ett finger till sin mun, liksom ville hon besinna något. Dörren öppnades i detsamma.

Ankarsparre inträdde.

Ange var sydländska, men hennes kärlek var icke medvetet brinnande som söderns; den ägde på samma gång österländskans omedvetna, oberäknade hängifvenhet, det kvinnliga hjärtats skönaste och mest intagande egenskap, och nordländskans blyga oskuld, det kyska sinnets renaste dygd.

Då Ankarsparre inträdde, utsträckte hon sin hand emot honom, och i den blick, som hon skänkte honom, omsväfvades han af hennes själ.

— Sätt dig här, hviskade hon...

Men hvad är att säga om tvenne, som älska hvarandra? Lämnen deras mellan barnslig vishet och blygsamt skämt lekande joller. Endast efterföljande korta samtal höra vi ej förbigå.

— Du är oroligare än vanligt, Ange — har något ledsamt händt? anmärkte Ankarsparre.

— Intet ledsamt, nej, nej — och likväl...

— Säg ut — för all del, säg ut!

— Jag vet ej, hur jag skall uttrycka mig.

— Förebrår du dig måhända, att dubesöker mig här?

Hon såg på honom förundrad; hon förstod honom icke.

Ogonen vände sig emot honom så stora och klara under ögonbrynens svarta, penslade bågar.

— Förebrå mig — hvarför skulle jag göra det? Dessa stunder, då jag är här, äro mina ljufvaste stunder. Jag är aldrig så god i mitt hjärta, så ren i mina tankar, så nöjd med världen, som då jag är här. När jag blickar i ditt öppna ansikte, är jag bättre än eljest. Ack nej, det är något annat — något annat! Ser du, dessa besök ske utan min fars tillstånd.

— Nåväl, men om du förtror dem åt honom?

— Det går ej an, jag vet det; men ändå — han är min far.

(Forts.)

MONTREAL—QUEBEC
till LIVERPOOL

Empress of Ireland Fred. Sept. 9
Lake Manitoba.... Torsd. " 15
Empress of Britain Fred. " 23
Lake Champlain... Torsd. " 29
Empress of Ireland Fred. Okt. 7
Lake Manitoba.... Torsd. " 13
Empress of Britain Fred. " 21
Lake Champlain... Torsd. " 27
Empress of Ireland Fred. Nov. 4
Lake Manitoba.... Torsd. " 10
Empress of Britain Fred. " 18
Lake Champlain... Torsd. " 24

Genomgående biljetter till de skandinaviska länderna. Oöfverträffade bekvämligheter.

Salong, andra och tredje klassen.

Biljetter, reserverade platser för hytter, närmare upplysningar från hvilken järnvägs- eller ångbåtsagent som hälst eller genom

J. S. CARTER.
General Agent.
450 Main St., Winnipeg, Can.

Canads Nordvest.

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna fås som fria homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres (omkring 130 svenska tunnland).

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller hos respektive lokala landkontor erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10,00 erlägges för tillträde.

Homestead skyldigheter.

Under den nuvarande homesteadlagen skola skyldigheterna fullgöras på följande sätt, nämligen:

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en tid af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, fylles bofastskyldigheten under tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller certifikat för utfäendet af sådant patent attesteradt i den ordning som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheterna under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som ages af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

Med "grannskap" här ofvan menas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vilja tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jämte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes måste settlaren 6 månader förut gå skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvästa Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett lämpande stycke land. Tydliga underrättelser med afseende på land, skogskol- och mineralagarna samt om kronolanden i järnvägsbältet i British Columbia, erhålles på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller af alla Dominion Land agenter i Manitoba.

W. W. Cory,
Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, hvarom ofvanstående förordning handlar finnes tusetnals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järnvägarna eller andra firmor.

"Hur svenska stålet biter" o. s. v.

Direkt från Eskilstuna importerade, E. A. Bergs prisbelönta, världsberömda, garanterade RAKKNIFVAR:

Nr 10. Tunn klinga, nickelrörbak $1.00
Nr 12A. Hel klinga, ½ konk. slipad, etsad, ... $160
Nr 12E. Hel klinga ½ konk. slipad, elfenbenskaft, etsad, $2.00
Skomakareknifvar, raka och svängda, ... 25c.
Konstknifvar ..... från 40c. till $1.50
Talj- och slaktknifvar pr st. ..... 40c. till 90c.

Alla knifvar äro garanterade, och pengarna återlämnas om de ej utfalla till belåtenhet. Insänd beloppet genom "postal note" och godset sändes pr post portofritt. Uppgif fullständig adress!

E. WIDEEN. Blackfolds, Alta.

Ref.: The Merchants Bank, Red Deer, Alta.

Prenumerera på

FREE PRESS

vestra Canadas största engelska dagliga tidning och Winnipegs ledande nyhetstidning. Dess valspråk är "frihet i handel, frihet i religion, jämlikhet i borgerliga rättigheter". Morgonupplagan kostar 50c. pr. månad, aftonupplagan 25c. pr månad. Den ägnar skandinaverna särskild nyhetsafdelning under rubriken "Scandinavian News", redigerad af C. Albin Jones.

NORTHERN CROWN BANK

AUKTORISERADT KAPITAL $6,000,000
INBETALDT KAPITAL $2,200,000

Vi rekommendera särskildt vår sparbanksafdelning. Sparkasseafdelningar vid alla filialer. Alla vanliga bankuppdrag utföres.

Kontor i Winnipeg:

Portage & Fort | Provencher Ave., | Main & Selkirk
Portage & Sherbrooke | St. Boniface | William & Nena.

Glöm ej att prenumerera på
SVENSKA CANADA-TIDNINGEN